

תינוקת פרק עשירי נדה

סח.

עין משפט נר מצוה

נא א ב מו" פ"ב מה'
מקואות הלכה טו סמנ
עשין רמנ תוס"ע י"ד סימן
קלט פתקן ג' ופסקין י' ופסקין
ה' ונכד אלפס צנועת פ"ב
דף ק"ג:
גב א ד מו" פ"ו מהל'
אפורי צוהה הל' כ:

תוס' הרא"ש (המשך)

ותמה על עצמן היאך חמין
אטור בהנאה כל ז' כלומר
היאך חוכל לאסור אלא
מותר הוא בהנאה ובתר
הכי קאמר והלכתא אלא
הפיפת ביום פ"י בע"ש
וטובלת בלילה פ"י למוצאי
שבת לא קשה הא דאפשר
לחוף בליל מוצאי שבת
תחוף בלילה ולא תאריך
חפיפתה מע"ש. הא דלא
אפשר לחוף במוצאי שבת
כגון יו"ט שחל להיות
במוצאי שבת או חופפת
ביום בע"ש. וכן נהגות
הגושים האידנא ומהורות
שבבת מלחין בחשיל לבנה
ומלחמקס בדבר שיכול
לבא ליד חציצה ומחממין
קיתון של מים להדית
ב"כ דמתירין להחם חמין
הגלילו בי"ט אבל לא כל
גופו וגם קשורות שערויתין
יפה שלא יתבלבל. וה"י
משולם התייר בעירו לחוף
בע"ש שהיה שביעי שלה
ולטבול ביום השבת כי
היו יראות מלטבול בלילה.
וה"י כתב דתרי קולי
בהרי הדירי לא אשכחן
קולא דסריך בהה וקולא
הרהוקת חפיפה מטבילה:
נדה וברקת ביום ז'
ומצאה טהורה. משמע
טמאה וברקת בו ומצאה
טהורה הא לא ברקת היא
חוקת טומאה ובסיפא
בזקת ברקת בו שחורי
ומצאה טמא עמי' וברקת
היא מצאה טמא הא לא ברקת
היא חוקת טהרה ואיכא
למימר דרישא פי' לא
ברקת בשביעי היא בחוקת
טמאה משום לאחרי ימים
צמאה טמא ויטפא כי לא
ברקת היא בחוקת טהרה
משום ולאחרי ימים ברקת
אחרי טהורה. אבל אי
אפשר לומר כן דאם לא
ברקת בשביעי דקוממין
לה בחוקת טהרה (כלאחר
ימים ברקת ומצאה טהור
איכא אי אפשר לומר כן
דאם לא ברקת בשביעי)
אנ"ש שראתה דאי בשביעי
דמאי שנה כשברקת בששי
ומצאה טמא משום שאנו
חוששין לאומר שמא ראתה
בשמיני ובשביעי ועשירי
נמי כשברקת בששי ומצאה
טמא יש לנו לחוש שמא
ראתה בשביעי שהיו ערין
בימי טומאה וראתה גם
בשמיני ובשביעי ומה לי
חששו ימים מחמת דאה
של שביעי ומה לי חששו
ד' ימים מחמת יום ששי.
לכן נראה דה"ה לא ברקת
בשביעי ומצאה טמא אלא
בששי או בשאר הימים אף
בראשון רק שלא הפרישה
בטהרה באחד מן הימים
וגם היא השששית לא
הפרישה ולאחרי ימים ברקת
ומצאה טהור היו בחוקת
טומאה והיא דנקט ברקת
עמה ביום השביעי ומצאה
טמא לאו דוקא אלא ה"ה
באחד משאר הימים אלא
משום דבעי למתני ובין
השששית לא הפרישה נקט

כך אמרו משמיה דרבי יוחנן אשה לא תחוף בערב שבת ותטבול
במוצאי שבת ותמה על עצמה היאך אשה חופפת ביום
ושובלת בלילה. שהרי בקושי המירו לה להרמיק חפיפתה כל כך אלא
משום דאי חופפת צליל טבילתה אימור לא חייפא שפיר מתוך
שמהומה לציטה ממחרת לטבילתה
ופירש רש"י הא דאפשר לחוף ביום
כגון צימי החול חופפת ציוס וטובלת
צלילה הא דלא אפשר לחוף ביום כגון
שאיכרה טבילתה צמוצאי שבת ואם
תחוף בע"ש תרמיק יותר מדאי
מטבילתה חופפת צליל טבילתה צמוצאי
שבת וא"ת הא דפסקין לעיל הלכתא
כרז חסדא וכדמתרן רז יומר לא קאי
ודכלא אמרין דאינה חופפת ע"ש
כלילה הא בעינן תכף לחפיפה טבילה
וליא הדר אוקי רבא אמורא עליה ודרש
דברים שאמרתי לפניכם מעות הן בידי
כרם כך אמרו משמיה דרבי יוחנן אשה
לא תחוף בערב שבת ותטבול במוצאי שבת
לתמה על עצמה היאך חופפת ביום וטובלת
בלילה הא בעינן סמוך לחפיפה טבילה
וליא ׀ והלכתא אשה חופפת ביום וטובלת
בלילה והלכתא אשה לא תחוף אלא בלילה
(אלא) קשיא הלכתא אהלכתא לא קשיא
הא דאפשר הא דלא אפשר: **מתני'** נדה
שבדקה עצמה יום שביעי שחרית ומצאה
טהורה ובין השמשות לא הפרישה ולאחר
ימים ברקת ומצאה טמאה הרי היא בחוקת
טהורה ברקת עצמה ביום שביעי שחרית
ומצאה טמאה ובין השמשות לא הפרישה
ולאחר זמן ברקת ומצאה טהורה הרי זו
בחוקת טמאה ומטמאה מעת לעת ומפקידה
לפקידה ואם יש לה וכת דיה שעתה ׀ ור'
יהודה אומר כל שלא הפרישה בטהרה
מן המנחה ולמעלה הרי זו בחוקת טמאה
וחכמים אומרים יפילו בשנים לנדתה
ברקת ומצאה טהורה ובין השמשות לא
הפרישה ולאחר זמן ברקת ומצאה טמאה
הרי זו בחוקת טהורה: **גמ'** איתמר רב
אמר זבה ודאי ולוי אמר זבה ספק אהייא אילימא ארישא הרי זו
בחוקת טהורה קתני אלא אסיפא בשלמא ספק זבה אמרינן אלא
זבה ודאי נמי הרי ברקת ומצאה טהורה אלא כי איתמר דרב ולוי שמעתא
באפי נפשה איתמר נדה שבדקה עצמה ביום השביעי שחרית ומצאה טמאה
ובין השמשות לא הפרישה ולאחר ימים ברקת ומצאה טמאה רב אמר זבה
ודאי ולוי אמר זבה ספק רב אמר זבה ודאי כיון דמעיקרא נמצאת טמאה
ועבשיו נמצאת טמאה ודאי ולוי אמר זבה ספק זבה אימר פסקה ביני ובני
וכן

סגוי ואייסי לתמר. די לר"ט) אם אטבול למחר: וידע. רב נחמן:
מאי קאמרה ליה. שלא חפפה: עזדי חפרס. להציל מים ולחמס:
ודוי. קדרות להחס דחס חמין: טעסקי. פלדישוט' לישב עליהן:
ותמה על עצמן היאך אשה רז'. שהרי בקושי המירו לה להרמיק
חפיפתה מטבילתה כל כך אלא משום
דאי חופפת צליל טבילתה אימור לא
חייפא שפיר משום דממחרת לטבילתה
מתוך שמהומה לציטה: הא דאפשר.
לחוף ביום חופפת ציוס: הא דלא
אפשר. לחוף ׀ כגון מוצאי ׀ יום
טוב לא תחוף אלא צלילה:
מתני' נדה הפרישה. לא דקה
עממה להפריש צטהרה ׀:
הוי ׀ בחוקס עטורה. צימייס
שצימייס וטהרותיה שנגעה צהן
לאחר שטבולה צליל שמיני טהורות
דהשתא הוא דחזאי: ומטמאה מעת
לעת. ארישא קאי דקמני אחר ימיס
דקה ומצאה טמאה מטמאה מעת
לעת של ראייה זו: אפילו צניסיס
לנדסה דקה. שחרית ומצאה טהורה
ובין השמשות לא הפרישה ולסוף ׀
טבולה וסמך ימיס דקה ומצאה
טמאה הרי זו עד עכשיו בחוקת
טהורה. ושלס מחלוקת דכרז לתנא
קמא צביעי הוא דמטהרתה דיקת
שחרית אצל שני לא ולר' יהודה אפילו
דדיקת צביעי שחרית לא מטהרה עד
שפריש ציו השמשות ולרצנן צמראי
אפילו צני: **גמ'** זבה ודאי. מפרש
ואולי: אהייא. קאי: אסיפא. דקה
צביעי שחרית ומצאה טמאה וצין
השמשות לא הפרישה: **שלמא ספק**
זבה לחיי. דכיון דלא הפרישה צטהרה
לא שחרית ולא ערביה איכא לספקוי
צנואה ח' וט' וי': אלא זבה ודאי
נמי. צממיה. שהרי דקה לאחר
הימיס ומצאה טהורה ואיכא למימר
כיון דמצאה טהורה עד השתא נמי לא
חזאי: באפי נפשה. ולא אמתימין:
וכן

(א) פ' ידות, (ב) פ' קידות
קידות ק"ך ח' בעיניו ע"ך
טעסקי ועי' לעיל ט' כותב
ד"ה על מסוף א. [שבת ט'
ושני, ד. ג' ר"ל ר"ל, ט' ג' זל.
רש"י, א. ס"א שבת,
א. צ"ל: עממה לפיכא
מטומאת נדה, ט' ז"ל דמ'
שג"ס,

הגהות הב"ח
(א) גמ' מני ואייסי לתמר:
(ב) רש"י ד"ה הא דלא אפשר
לחוף ביום כגון מוצאי שבת
ויום טוב: (ג) תוס' ד"ה הא
ד"ה והלכתא ד"ה הא
דאפשר ד"ה:

לעיו רש"י

פלדישוט' לישב מחפסל.

תוס' הרא"ש

משום דר' שמעון דאסי אף
לטבול בשביעי של זבה
ודאי הלכך הכא בטורה
למשש מיהא אטור אבל
הטבילה אחרת אסור
לר' שמעון לפי שיש בה
ספיקות הרבה וגם טבילה
בזמנה מצוה. ועוד כיון
ענושה טבילות הרבה עד
ל"ח ואינה משמשת אין
לחוש שמא חשמש לאחר
טבילה זו:

אשה לא תחוף בע"ש
ותטבול במוצאי שבת
ותמה על עצמן היאך
אשה חופפת ביום וטובלת
בלילה. פריש' בקושי
התיירו להרויק חפיפתה
מטבילתה אלא משום דהכי
עדיף לחוף ביום דאי חייפא
בלילה מתוך שמהומה
לציטה מתוך חפיפה
לביהא חל ברקת שפיר.
וגם פי' הא דאפשר לחוף
ביום כגון בימי חול חופפת
היא כגון דלא אפשר לחוף
אלא בלילה כגון שחל
טבילתה במוצאי שבת
שאם תחוף בערב שבת
לא תהיה חפיפתה סמוך
לטבילתה הילכך במוצאי
בליל טבילתה במוצאי
שבת. ולפיכך פי' אף אם
חל יו"ט במוצאי שבת
נראה שלא לתורי לחוף
(אלא בלילה כגון שחל
טבילתה במוצאי שבת)
בע"ש לטבול במוצאי
שבת שהיו פי' דבוקי
התיירו לחוף ביום ולטבול
בלילה אלא דעדיף טפי
משום שמהומה לציטה
אבל להרויק כולי האי
משום יו"ט אטור אף
אם חל יו"ט במוצאי שבת
ומטב שחרית טבילתה.
ובשאלתו דרב אחאי
בפרשה אחרי מות פירש הא
דאפשר לחוף בלילה כגון
בימות החול לא תחוף אלא
בלילה היכא דלא חפפת לה
לחוף בלילה כגון שחל ליל
טבילתה בשבת או בי"ט
אם חל יו"ט ביום ופי' שיש
אם היה יו"ט חמישי וששי
וחל ליל טבילתה בשבת
חופפת ביום רביעי ליל
תחבלל בעונתה. וסוגיא
הדלמרא לא משמע כפי'
דקא מביעי לא דיה נדה
מהו שתחוף בלילה ותטבול
בלילה אלמא משמע דיותר
טוב הוא לחוף ביום
הדלמרא דלא תחוף בטוב
בלילה מתוך שמהומה
לציטה (ותטבול בלילה
אלמא משמע.) ומיהו גם